

Pavel Matuška je zvláštní člověk.
 Čím déle ho znám a počítá se to už pěknou řádku pátků,
 tím víc je mi líto, že jsem ho nepoznal dřív.
 Div.
 U spousty lidí
 se mi to vidí
 obráceně. A teď proč?
 Protože jsou v něm záhadná zákoutí a taje.
 Protože sleduji, jak zraje.
 A zrání, aby bylo srozumitelné, je lépe sledovat
 nejen od chvíle, kdy budoucí plod kvete,
 leč raději už od poupěte.
 To mi dopráno nebylo. Poznal jsem ho, až když tužkou
 kreslil na papír své první nosáče.
 Zvlášť nad jedním mi bylo do smíchu i do pláče.
 Jak sám ze sebe tvořil pomník. Pavel nemá tyhle
 své obrázky rád, to je jeho právo.
 Avšak já mu už tenkrát řekl bravo
 a trvám na něm. Jen bych rád věděl, co ho dovedlo
 k té myšlenkové zkratce
 a z jakých hlubin vykutil poznání, že nejvýmluvnější
 úsměv dá se spatřit u člověka na oprátce.
 Myšleno ovšem metaforicky. Ostatně slyšíte jak blízko
 má metafora k/dra? A proboha ne k tomu řečnickému!
 Matuška, glosátor lidského mraveniště a panoptika,
 pátrá, co to v nás lidech doopravdy tiká,
 zda je to srdce nebo časovaná puma.
 A jak tak nad tím dumá,
 zjevují se mu souvislosti tolik nečekané,
 že si je musí ověřit.
 Proto se spouští
 do niter svých bližních,
 ba proto ho to žene s pinglem na zádech i pouští,
 do krajin severních a západních a východních a jižních,
 kde všude hledá,
 pokoj mu to nedá,
 nefalšovanou pravou lidskou duši,
 o jejíž existenci ví či kterou aspoň tuší.
 Tuší ji v tuší, v barvě, ve dřevě a štětcí,
 ví, že z ní střípky mají děti, blázni, milenci, světci
 a semtam i dědci.
 A z měst a vesnic, ze strání a plání
 přijímá trpké poznávání
 o našich zápasech a selhávání,
 nad nimiž nejvíc ze všeho nám sluší usmívání,
 chápavé, hořké, rozverné i černé
 v mnohosti věru nepřeberné.
 Moc za to děkuji, že nad časem i v čase
 můj přítel Matuška tak hezky česky
 třesky plesky
 usmívá se..

Miloň Čepelka
 herec Divadla Jary Cimrmana a básník

Kolik už bylo vysloveno, či vytištěno vět u příležitosti
 výstav kresleného humoru Pavla Matušky, vyjadřujícího se všeobsažnou linkou, rozdávací radost - beze slov.
 Když autor k perokresbě přidal i malbu a dřevořezbu spojenou opět stejným filozofickým základem - humorem - uzavřel tak vpravdě renesanční oblouk, zasluhující si zaslouženou pozornost.
 Zní to nadneseně, ale je v tom i trochu potěšení, že počáteční nedlouhý úsek jeho úctyhodné cesty jsem mohl jít spolu s ním. Tyto řádky by měly proto rozšířit povědomí i o skutečnostech obvykle nezmiňovaných.
 Údobí grafitu (míněna práce tužkou), přešlo brzy a plynule s Pavlovým přeřazením od rýsovacího prkna v konstrukčním oddělení královéhradecké Fotochemy i do útvaru podnikové propagace. To ale znamenalo „usadit se ke stolu“ a postupně trpělivě zvládat i zákonitosti užité reklamní grafiky. Ty, spolu se získanými zkušenostmi, pak úspěšně zhodnotil v letech následujících na svých dalších pracovištích a posléze jako výtvarník na volné noze.
 Jedním z prvních úspěchů na poli grafického designu bylo vítězství v soutěži výtvarníků Východočeského kraje na návrh plakátu k 30. výročí potupné mnichovské dohody. Shodou okolností se pak ten plakát provokativně skvěl národnými barvami na výlepových plochách a za skly výloh nejenom v září, ale už v osudném srpnu 1968. Tiráž uváděla obě naše jména jako autorskou dvojici (na rozdíl od dalších našich společných prací, v té době preferující anonymitu). Pavlův pozdější odchod na volnou nohu, v době, kdy již naplno tvořil kreslený humor, byl logickým vyústěním snahy o lepší sebevyjádření, k radosti z vlastní práce a pro potěšení nás všech. Ve své tvorbě nikdy nezobrazuje skutečné zlo. Prostřednictvím jeho kreseb (s jeho dobráky s mohutnými kníry), obrazů, ale třeba i průhledem hledáčku fotoaparátu na jeho toulkách světem, docházíme s ním i my k poznání, že je nám tady v té zemi Usmívání pořád ještě vlastně docela dobře...

Zdeněk Kykal
 grafik

Ukláním se fantazii Pavla Matušky,
 tak jednoduše startující obrazotvornosti.
 Umění zkratky; není nad ně.
 Bohdá nikdy na dně nebude.

Václav Souček
 publicista a moderátor

Docela malý, blbý lvíček (měl vždycky něco za ušima)
 2002, lípa, v. 38 cm